

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 7121/2025
12.06.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Драгане Бољевић и Јасмине Симовић, чланова већа у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Александар Стојковић адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство правде, Виши суд у Врању, коју заступа Државно правобранилаштво – Одељење у Лесковцу, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 31/25 од 22.01.2025. године, на седници одржаној 12.06.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Вишег суда у Врању Гж 31/25 од 22.01.2025. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању П 1890/22 од 02.11.2022. године, ставом првим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име накнаде нематеријалне штете због претрпљених душевних болова за време неоснованог лишења слободe и задржавања у притвору у периоду од 17.11.2017. до 03.01.2018. године исплати 192.000,00 динара са законском затезном каматом од 02.11.2022. године до исплате. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка од 79.780,00 динара, са законском затезном каматом на износ од 52.500,00 динара од извршности одлуке о трошковима до исплате.

Решењем Основног суда у Врању П 1890/22 од 28.02.2023. године одбачена је жалба тужене против пресуде Основног суда у Врању П 1890/22 од 02.11.2022. године као неблаговремена.

Пресудом Вишег суда у Врању Гж 31/25 од 22.01.2025. године, ставом првим изреке, укинута је решење Основног суда у Врању П 1890/22 од 28.02.2023. године те је утврђено да је жалба тужене од 13.12.2022. године благовремена. Ставом другим изреке преиначена је првостепена пресуда у ставу првом изреке тако што је одбијен тужбени захтев за накнаду нематеријалне штете због претрпљених душевних болова за време неоснованог лишења слободe и задржавања у притвору у периоду од 17.11.2017. до 03.01.2018. године у износу од 192.000,00 динара са законском затезном каматом од 02.11.2022. године до исплате, као неоснован. Ставом трећим изреке преиначена је првостепена пресуда у ставу другом изреке тако што је обавезан тужилац да туженој накнади трошкове парничног поступка од 13.500,00 динара, док је захтев тужиоца за накнаду трошкова парничног поступка одбијен. Ставом четвртим изреке, обавезан је

тужилац да туженој накнади трошкове другостепеног парничног поступка у износу од 54.000,00 динара.

Против наведене правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући дозвољеност ревизије применом чл. 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Законом о парничном поступку прописано је странке могу да изјаве ревизију против правноснажне пресуде донете у другом степену (члан 403. став 1) и да је ревизија увек дозвољена ако је другостепени суд преиначио пресуду и одлучио о захтевима странака (члан 403. став 2. тачка 2).

Међутим, поступак у споровима мале вредности, као посебан поступак уређен је главом XXXIII Закона о парничном поступку, тако што је прописано да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе (члан 468. став 1); да ревизија против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности није дозвољена (479. став 6); као и да ако у одредбама те главе није другачије прописано, у поступку у споровима мале вредности сходно се примењују остале одредбе овог закона (члан 467).

У конкретном случају ради се о имовинскоправном спору, у коме вредност предмета спора од 192.000,00 динара не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, у коме је поступак и спроведен по правилима из главе XXXIII Закона о парничном поступку, која се односи на поступак у споровима мале вредности.

С обзиром на изложено, иако је ревизија тужиоца изјављена на основу члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП, њена дозвољеност не може се оцењивати применом те одредбе већ се оцењује, сагласно одредби члана 467. ЗПП, применом одредбе члана 479. ЗПП, којом је право на изјављивање ревизије другачије уређено, тако што је изричито искључено.

Пошто је одредбама главе XXXIII ЗПП, која се односи на спорове мале вредности, прописано да у таквом спору ревизија није дозвољена, чињеница да је другостепени суд преиначио првостепену пресуду је без утицаја на дозвољеност ревизије, па је одлучено као у изреци и ревизија одбачена на основу члана 413. ЗПП.

Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић